

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8611203451
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:8611203451.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej, v právnej veci žalobcu: E. H. L., súdny exekútor, R. č. XXX/X, R., zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, Sovietskych hrdinov č. 163/66, Svidník, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, o zaplatenie 8.040,77 Eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo 4. júna 2014 č.k. 10C/110/2011-122, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo 4. júna 2014, č.k. 10C/110/2011-122, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov pôvodného odvolacieho (sp. zn. 6Co/727/2014), tohto odvolacieho a dovolacích konaní (sp. zn. 8Cdo 190/2018, 9Cdo 249/2021) v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. júna 2014 č.k. 10C/110/2011-122 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.040,77 Eur so 14,25 % úrokmi z omeškania ročne od 11.06.2008 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 482 Eur a trovy právneho zastúpenia 587,40 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako súdny exekútor začal dňa 27.12.2005 na základe návrhu oprávneného spoločnosti GFR, spol. s r. o. proti povinnému Z. O. exekúciu na podklade exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24.03.1997 č. k. 48Cb/675/93. Exekútorický úrad žalobcu vydal dňa 24.01.2006 pod č.k. EX 604/2005 - 22 príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného vedeného u žalovanej. V súlade s ust. § 64, § 94 a nasl. Ex. poriadku prikázal banke povinného - žalovanej, aby odo dňa doručenia tohto príkazu na začatie exekúcie zablokovala sumu vo výške pohľadávky oprávneného s príslušenstvom, trov konania, poplatku za poverenie a trov súdneho exekútora 9.946.883,- Sk na účtoch povinných. Predmetný príkaz na začatie exekúcie bol žalovanej doručený dňa 26.01.2006. Následne žalobca dňa 06.06.2008 vydal exekučný príkaz č.k. EX 604/2005 - 85, príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu banke, t. j. žalovanej, ktorej prikázal po doručení tohto exekučného príkazu odpísať pohľadávku a jej príslušenstvo z účtov povinných a pripísať ich na účet súdneho exekútora v sume 514.302,40 Sk a na účet oprávneného v sume 2.208.097,85 Sk. Predmetný exekučný príkaz bol žalovanej doručený dňa 10.06.2008. Výpisom z bankového účtu vedeného u žalovanej č. ú. XXXXXXXXXXXX mal súd prvej inštancie za preukázané, že majiteľom tohto účtu bol Z. O. - povinný, pričom dňa 26.01.2006 bol na účte zostatok 47.650,62 Eur a dňa 29.02.2008 zostatok -19,14 Eur, kedy došlo k zrušeniu tohto účtu. Na

základe žiadosti žalobcu mu žalovaná listom z 21.09.2009 oznámila vedenie uvedeného účtu a v prílohe listu mu zaslala aj uvedený výpis z účtu o obratoch na ňom za obdobie od 26.01.2006 do 29.02.2008. Predmetný list ako aj výpis z uvedeného účtu bol žalobcovi doručený dňa 28.09.2009. Žalobca tvrdil, že žalovaná postupovala v rozpore s Ex. poriadkom, keďže napriek zablokovaniu účtu povinného umožnila povinnému s prostriedkami na tomto účte disponovať a povinný tak z účtu vybral neoprávnené sumu 42.570,42 Eur. Tým mala žalobcovi vzniknúť škoda spočívajúca v tom, že v dôsledku neoprávnených výberov povinného z účtu žalobcovi neboli uhradené trovy exekúcie. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba je dôvodná.

3. Žalobca ako súdny exekútor dňa 24.01.2006 vydal príkaz na začatie exekúcie, ktorý bol žalovanej doručený dňa 26.01.2006 a od tohto dňa bola žalovaná ako banka, v ktorej mal účet povinný, povinná zablokovať účet povinného, čo však táto neurobila a umožnila mu aj po doručení príkazu na začatie exekúcie disponovať s peňažnými prostriedkami na účte. Výpisom z bankového účtu bolo preukázané, že dňa 26.01.2006 bol na účte stav 47.650,62 Eur a dňa 29.02.2008 debetný zostatok -19,14 Eur, ktorým dňom došlo aj k zrušeniu tohto účtu. Doručením príkazu na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a to dňa 10.06.2008 vznikla povinnosť žalovanej poukázať žalobcovi finančné prostriedky na uspokojenie vykonávanej pohľadávky a jej príslušenstva oprávnenému, t. j. aj žalobcovi. Keďže tak žalovaná neurobila, porušila ustanovenia Ex. poriadku, pričom porušenie týchto povinností žalovaná ani nepopierala. K osobe žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že ako súdny exekútor nie je v predmetnom spore súkromnou osobou, ale je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 08.08.2012 sp. zn. 6M Cdo 4/2011. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania nemožno považovať za súkromnoprávny vzťah, čo sa vzťahuje aj na konanie v predmetnej veci. Námietku premlčania žalovanej pohľadávky súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalovanej vznikla povinnosť dňa 10.06.2008 zrealizovať exekučný príkaz, odpísať pohľadávku a jej príslušenstvo z účtu povinného a túto pripísať na účet žalobcu, k čomu však nedošlo a porušením práve tejto povinnosti vznikla žalobcovi škoda, ktorej náhradu si uplatnil v zákonom stanovenej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že nárok žalobcu by nebol premlčaný ani v prípade, ak by sa premlčanie posudzovalo podľa Občianskeho zákonníka. Ku škode došlo dňa 10.06.2008, pričom žaloba bola súdu prvej inštancie doručená pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby a to dňa 08.06.2011, pričom je súčasne zachovaná aj dvojročná subjektívna premlčacia doba, keď žalobca sa dozvedel, že na jeho strane došlo k vzniku škody a kto za ňu zodpovedá, až doručením výpisu z predmetného účtu povinného listom z 21.09.2009. S poukazom na ustanovenie § 97 Ex. poriadku žalobca svoj nárok podľa súdu prvej inštancie aj správne vyčíslil. Bolo potrebné vychádzať zo stavu na účte povinného v sume 42.570,42 Eur: 90.367,13 Eur (vymáhaný nárok exekútora 17.071,71 Eur + nárok oprávneného v sume 97.295,42 Eur) = 0,471 ako koeficient pre pomerné uspokojenie, čiže 17.071,71 Eur x 0,471 = 8.040,77 Eur. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobe vyhovel. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietla, že súd prvej inštancie nesprávne stanovil okamih vzniku škody, t. j. nesprávne určil skutočnosť na základe, ktorej došlo k vzniku škody. Podľa žalovanej k porušeniu právnej povinnosti ako základného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu došlo dňa 20.02.2007, t. j. v deň, keď žalovaná ako banka umožnila disponovať povinnému ako majiteľovi účtu s prostriedkami na účte, prípadne dňa 11.04.2007, kedy bol uskutočnený hotovostný výber vo výške 300.000,- Sk a jednorazový príkaz vo výške 950.000,- Sk. Vzhľadom k tomu, že dňa 29.02.2008 bol ukončený zmluvný vzťah založený na základe zmluvy a účet bol definitívne zrušený, ku škode nemohlo dôjsť dňa 10.06.2008 (tak ako uvádza súd prvej inštancie), pretože v tento deň už neexistovala pohľadávka povinného voči žalovanej zo zmluvy o bežnom účte. Žalovaná už nemohla realizovať exekučný príkaz, nakoľko neexistovala pohľadávka z bežného účtu, ktorá by mala byť prikázaná v zmysle ust. § 94 a nasl. Ex. poriadku. Vzhľadom na to žalobca podľa žalovanej podal žalobu oneskorene - po uplynutí 3 - ročnej objektívnej a 2 - ročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1, 2 Obč. zák. Žalovaná má za to, že predmetnú vec nemožno posúdiť podľa Obchodného zákonníka, pretože sa nejedná o obchodnoprávny vzťah. Vzhľadom k tomu je potrebné námietku premlčania posudzovať podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaná v ďalšom uviedla, že žalobca ako súdny exekútor sám porušil ust. § 96 ods. 4 Ex. poriadku tým, že do 14 dní odo dňa doručenia rozhodnutia súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii nevydal exekučný

príkaz ani príkaz na odblokovanie účtu povinného. Následne až 20.02.2007 doručil žalobca žalovanej exekučný príkaz, v ktorom prikázal žalovanej, aby z bankového účtu povinného odpísala pohľadávku v celkovej výške 155.560,- Sk, t. j. v sume nižšej než bol aktuálny stav na účte. Žalovaná v deň doručenia exekučného príkazu a v súlade s exekučným príkazom vykonala úhradu v prospech účtov v exekučnom príkaze uvedených. Ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Súd prvej inštancie sa však vôbec nezaoberal tým, či škoda bola spôsobená zavinením exekútora, resp. aj jeho zavinením. Žalovaná má za to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovení Ex. poriadku (§ 96 ods. 4) a toto porušenie zákonných povinností má príčinnú súvislosť so vznikom škody. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná nebola účastníkom predmetného exekučného konania a ani nemohla mať vedomosť o celkovom stave vymáhania predmetu exekúcie, ako i vzhľadom na čas, ktorý od vydania príkazu na začatie exekúcie (26.01.2006) do vydania exekučného príkazu (20.02.2007) uplynul, žalovaná vychádzala z toho, že splnením úhrad podľa exekučného príkazu dôjde k vymoženiu celého predmetu exekúcie. Taktiež samotná skutočnosť, že celková suma na predmetnom bankovom účte povinného v čase doručenia exekučného príkazu bola niekoľkonásobne vyššia než suma, na ktorej vyplatenie exekučný príkaz znel, viedla žalovanú k predpokladu o plnej vymožitelnosti predmetu exekúcie. V takomto prípade žalovaná po splnení exekučného príkazu ani nemala inú možnosť ako umožniť povinnému nakladať so zvyškom prostriedkov na jeho bankovom účte. V opačnom prípade by žalovaná porušila čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku škody a rozsahu (výšky) škody. Žalobca v konaní nepreukázal ani to, že mu škoda vznikla práve v dôsledku konania žalovanej.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č.k. 6Co/727/2014-207 z 24. novembra 2014 zmenil odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania. Podľa odvolacieho súdu žalobca svoj nárok (ktorý právne kvalifikoval ako nárok na „náhradu škody“) vyvodzoval z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi ním ako súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť a bankou (ktorá bola povinná zablokovať účet povinného na základe jeho príkazu), teda vzťahu, ktorý sa zrejme netýkal niektorej z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby. Preto na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku bolo treba ustáliť, či išlo medzi súdnym exekútorom (žalobcom) vykonávajúcim exekučnú činnosť a bankou (žalovanou) ako povinnou plniť príkazy exekútora o vzťah vyplývajúci zo súkromného práva, alebo o verejnoprávny vzťah, pričom treba vychádzať aj z právneho postavenia súdneho exekútora definovaného Exekučným poriadkom. Účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, iné osoby sú účastníkmi len v tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Ak banka nepostupuje tak, ako jej to ukladajú ustanovenia § 95, 96 ods. 3, 97, 98 a 99, môže sa oprávnený na súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne, a to aj vtedy, keď už na účte povinného nie je dostatok prostriedkov (§ 103 Exekučného poriadku). Keďže ustanovenie § 103 Exekučného poriadku upravuje možnosť domáhať sa nároku proti banke len pre oprávneného, súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na uplatnenie si uvedeného nároku. Odvolací súd poukázal aj na pojmový a významový rozdiel medzi platením trov konania a náhradou trov konania. Pokiaľ ide o platenie trov konania, tak trovy akéhokoľvek civilného konania, teda aj exekučného konania znáša každý účastník tohto konania sám zo svojho a až následne po zaplatení trov konania prichádza na rad otázka náhrady už zaplatených, resp. vynaložených trov. Trovy exekučného konania platí, resp. znáša v prvom rade oprávnený z exekúcie, od ktorého má súdny exekútor napr. právo požadovať predbežne aj zaplatenie preddavku na tieto svoje trovy (§ 197 ods. 2 Exekučného poriadku), alebo sa môže domáhať od oprávneného zaplatenia všetkých nevyhnutných trov exekúcie (§ 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku). Až následne má, tak ako to je uvedené v druhej vete § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený aj exekútor nárok na náhradu trov, ktoré už boli vynaložené na účelné vymáhanie nároku, pričom podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku tieto náklady uhradza (nie platí) povinný. Z toho je zrejmé, že trovy exekučného konania vynaložené na vymoženie oprávneného nároku oprávneného v prvom rade znáša, resp. platí sám oprávnený zo svojho, od ktorého sa teda môže súdny exekútor predovšetkým domáhať ich zaplatenia za to, že pre oprávneného tento jeho nárok vymohol. Až následne má oprávnený (kvázi veriteľ) právo na náhradu ním už vynaložených trov, a to od povinného (kvázi dlžník), pričom v prípade vymoženia pohľadávky oprávneného prikázaním z účtu povinného v banke sa v podstate prenáša povinnosť platiť oprávnenému z povinného (dlžník) na jeho banku (poddlžník). Z tohto hľadiska je logickým záverom aj ustanovenie § 103 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je explicitne práve oprávnenému priznané právo domáhať sa proti banke (poddlžníckou žalobou) zaplatenia toho, čo oprávnený vynaložil zo svojho, hoci tak urobiť nemusel, keby banka (ako

poddlžník) postupovala v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd po právnej stránke posúdil vec tak, že ide o tzv. poddlžnícku žalobu, ktorou sa v zmysle Exekučného poriadku iba oprávnený z exekúcie môže domáhať voči banke plnenia všetkých nárokov vrátane trov exekútora, na zaplatenie ktorých by mal nárok, resp. ktoré nároky by mu patrili alebo ktoré by nemusel vynakladať zo svojho, keby banka konala v súlade s Exekučným poriadkom (viď závery uvedené v náleze ÚS SR sp. zn. II. ÚS 314/2011-37). Žalobcovi v prejednávanej veci chýba aktívna vecná legitímácia. Ak by totiž aj žalovaná (banka) nepostupovala v súlade s ustanoveniami § 95 až 99 Exekučného poriadku, právo domáhať sa zaplatenia peňažnej čiastky zahŕňajúcej okrem trov exekúcie aj samotnú vymáhanú pohľadávku, na ktorú má oprávnený právo (pri správnom postupe žalovanej), patrí výlučne oprávnenému a nie exekútorovi (§ 103 Exekučného poriadku).

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Žalobca za nenáležitý považuje poukaz odvolacieho súdu na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 314/2011, pretože ten sa týka poddlžníckej žaloby, čo však nie je jeho prípad, nakoľko on sa domáhal náhrady škody za to, že žalovaná nepostupovala tak, ako jej to ukladá Exekučný poriadok. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že trovy každého civilného konania, teda aj trovy exekučného konania, znáša každý účastník sám, pretože v exekučnom konaní táto zásada neplatí. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 49/2003, v súvislosti s ktorým vytýkal odvolaciemu súdu, že sa riadne nevyrovnal ani s právnym postavením súdneho exekútora. Inak by neprijal záver, že trovy súdneho exekútora (orgánu verejnej moci) si bude v konaní o poddlžníckej žalobe uplatňovať oprávnený (súkromná osoba). Je nemysliteľné, aby súkromná osoba rozhodovala o tom, či si uplatní trovy orgánu verejnej moci. Žalobca v závere dovolania zdôraznil, že jeho nárok vo vzťahu k žalovanej je nárokom na náhradu škody, ktorú mu spôsobila porušením právnej povinnosti, svojím zavinением a v príčinnej súvislosti so svojím konaním, aj keď výška tejto škody zodpovedá výške trov exekúcie. Trovy exekúcie môže platiť len účastník exekučného konania, náhradu škody ten, kto ju zavinil a spôsobil, v súdnej veci je to žalovaná.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8 Cdo 190/2018 z 29. apríla 2020 dovolanie zamietol. Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dovolací súd sa stotožnil s právnymi závermi odvolacieho súdu a zdôraznil, že so zreteľom na skutkový rámec vymedzený v žalobe, z ktorého žalobca vyvodzoval uplatnené právo, bolo nepochybné, že takto formulovaná žaloba napĺňa znaky žaloby poddlžníckej, a nie žaloby o náhradu škody. Žalobca okrem vymedzenia konania žalovanej, ktorá mala porušiť svoje povinnosti, aké jej ukladajú ustanovenia Exekučného poriadku, v dôsledku porušenia ktorých sa oprávnený môže na všeobecnom súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne (poddlžnícka žaloba), žiadnym spôsobom nevymedzuje, v čom podľa neho má spočívať škoda ako majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného v porovnaní k časovému medzníku, keď došlo k škodlivej udalosti.

8. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 468/2020-38 z 25. februára 2021 rozhodol, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 190/2018 z 29. apríla 2020 bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zakladaných slobôd; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 190/2018 z 29. apríla 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci došlo k nesprávnej a ústavne neudržateľnej aplikácii právnych predpisov. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v právnej veci sťažovateľa natoľko odchýlil od ustanovení dotknutého právneho predpisu, že zásadne poprel jeho účel a význam, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu neakceptovateľný a neudržateľný, čo viedlo ústavný súd k vysloveniu záveru o jeho arbitrárnosti. Za svojvoľný považoval záver všeobecných súdov, že trovy exekučného konania platí, resp. znáša v prvom rade oprávnený z exekúcie, pretože takýto záver nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku. Ústavný súd sa stotožnil so závermi všeobecných súdov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa, nakoľko aktívne legitimovaným na podanie poddlžníckej žaloby je výhradne oprávnený, a preto zastáva názor, že sťažovateľ postupoval správne, keď sa svojho nároku domáhal z titulu náhrady škody.

9. Po vrátení veci Najvyššiemu súdu SR, tento uznesením z 27. apríla 2022 sp. zn. 9Cdo/249/2021 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/727/2014-207 z 24. novembra 2014 vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd, viazaný právnym názorom vysloveným v rozhodnutí ústavného súdu č.k. II. ÚS 468/2020-38 z 25. februára 2021, po opätovnom preskúmaní dovolaním napadnutého rozhodnutie odvolacieho súdu dospel k záveru, že námietky dovolateľa sú opodstatnené. V súlade so závermi ústavného súdu dovolací súd uviedol, že nárokom dovolateľa (žalobcu) bolo potrebné zaoberať sa tak, ako ho vymedzil v žalobe, a teda skúmať a vyhodnotiť podmienky a predpoklady v petíte žaloby vymedzeného nároku. Dovolateľ v žalobe tvrdil, že žalovaná nepostupovala v súlade s relevantnými ustanoveniami Exekučného poriadku, a preto spôsobila dovolateľovi škodu. V súvislosti s takto formulovaným žalobným dôvodom dovolací súd upriamil pozornosť na závery ústavného súdu formulované v predmetnom zrušujúcom náleze, v zmysle ktorých „exekútorovi vzniká nárok na odmenu, ak bolo v konaní niečo vymožené. V okolnostiach prípadu (tzn. zvolený spôsob vykonania exekúcie príkazom pohľadávky z účtu povinného v banke) je prvým a základným predpokladom úspechu zabezpečenie reálneho majetku povinného (to je kľúčovou úlohou, zodpovednosťou a „zásluhou“ exekútora) a druhým skutočnosť, že konanie dospeje do štádia vydania a doručenia exekučného príkazu banke (tu vie exekútor ovplyvniť len časť predpokladov - svoj správny úradný postup). Ak sú tieto predpoklady splnené, exekútor má legitímne očakávanie úspechu v konaní, a teda aj legitímne očakávanie prijatia svojej odmeny. Žalovaná nespochybniteľne porušila svoju zákonnú povinnosť a jedným z dôsledkov tohto protiprávneho konania je aj škoda vzniknutá exekútorovi v podobe ušlého zisku, pretože jeho očakávanie prírastku majetku bolo v danom prípade legitímne.“ V ďalšom konaní uložil odvolaciemu súdu povinnosť vec opätovne prejednať a rozhodnúť v súlade so závermi, na ktoré poukázal dovolací súd v tomto rozhodnutí. Úlohou odvolacieho súdu bude teda zamerať sa na vyhodnotenie podmienok a predpokladov uplatneného nároku, ktorého existenciu žalobca odvodzuje od tvrdeného vzniku škody. O trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

10. Odvolací súd opätovne preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.10.2022.

11. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože ho považoval za vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie vyslovenými v napadnutom rozsudku, rozsudok odvolacieho súdu (s výnimkou argumentácie k odvolacím dôvodom) už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

12. Podľa § 196 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2011 za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty.

Podľa § 197 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku náklady podľa § 196 uhrádza povinný. Exekútor môže požadovať od oprávneného primeraný preddavok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov.

Podľa § 200 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie 14 nároku. Trovy exekúcie vymôže exekútor niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie.

13. Odvolací súd súhlasí s prezentovaným záverom, že trovy (náklady) konania, i exekučného si platí účastník tohto konania sám, ako oprávnený tak i povinný, nestotožňuje sa však s tvrdením, že odmena exekútora, náhrada jeho hotových výdavkov a náhrada za stratu času majú byť považované za náklady oprávneného, ktoré „si sám platí“, a nárok na ich náhradu má následne priznať oprávnenému súd. Podľa názoru odvolacieho súdu odmena exekútora, náhrada jeho hotových výdavkov a náhrada za stratu času sú trovami exekúcie (náklady, ktoré vznikli súdnemu exekútorovi v súvislosti s vykonávaním exekútorskej činnosti v zmysle Exekučného poriadku), ktoré podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku uhrádza

povinný. Aj v prípade, keď exekútor požadoval od oprávneného primeraný preddavok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov, exekútor vymôže trovy od povinného a následne v rámci záverečného vyúčtovania vráti oprávnenému zaplatený preddavok. Odvolací súd konštatuje, že záver podľa ktorého „trovy exekučného konania platí, resp. znáša v prvom rade oprávnený z exekúcie...“, nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku. Je potom síce pravdou, že aktívne legitimovaným na podanie tzv. poddĺžnickej žaloby je výhradne oprávnený a práve preto žalobca postupoval správne, keď sa svojho nároku domáhal z titulu náhrady škody. Exekútorovi vzniká nárok na odmenu, ak bolo v konaní niečo vymožené. V okolnostiach prípadu (tzn. zvolený spôsob vykonania exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného v banke) je prvým a základným predpokladom úspechu zabezpečenie reálneho majetku povinného (to je kľúčovou úlohou, zodpovednosťou a „zásluhou“ exekútora) a druhým skutočnosť, že konanie dospeje do štádia vydania a doručenia exekučného príkazu banke (tu vie exekútor ovplyvniť len časť predpokladov - svoj správny úradný postup). Ak sú tieto predpoklady splnené, exekútor má legitímne očakávanie úspechu v konaní, a teda aj legitímne očakávanie prijatia svojej odmeny. V danej veci žalovaná potom nespochybniteľne porušila svoju zákonnú povinnosť a jedným z dôsledkov tohto protiprávneho konania je aj škoda vzniknutá exekútorovi v podobe ušlého zisku, pretože jeho očakávanie prírastku majetku bolo v danom prípade legitímne. Aj dovolací súd v poslednom svojom rozhodnutí jasne konštatoval, že žalobcovi (ako exekútorovi) vznikla konaním žalovanej škoda v podobe ušlého zisku, pretože jeho očakávanie prírastku majetku bolo v danom prípade legitímne. Odvolací súd potom nemal dôvod odchyliť sa od tohto záväzného právneho názoru nadradeného súdu. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody, jej vyčíslenie nebolo žalovanou v odvolaní spochybnené, a teda jej preskúmanie (výška samotnej škody) sa nestalo predmetom odvolacieho konania.

14. Žalovaná potom v odvolaní namietala len to, že súd prvej inštancie nesprávne stanovil okamih vzniku škody, t. j. nesprávne určil skutočnosť na základe, ktorej došlo k vzniku škody (podľa žalovanej k porušeniu právnej povinnosti ako základného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu došlo dňa 20.02.2007, t. j. v deň, keď žalovaná ako banka umožnila disponovať povinnému ako majiteľovi účtu s prostriedkami na účte, prípadne dňa 11.04.2007, kedy bol uskutočnený hotovostný výber vo výške 300.000,- Sk a jednorazový príkaz vo výške 950.000,- Sk a vzhľadom k tomu, že dňa 29.02.2008 bol ukončený zmluvný vzťah založený na základe zmluvy a účet bol definitívne zrušený, ku škode nemohlo dôjsť dňa 10.06.2008, pretože v tento deň už neexistovala pohľadávka povinného voči žalovanej zo zmluvy o bežnom účte; žalovaná už nemohla realizovať exekučný príkaz, nakoľko neexistovala pohľadávka z bežného účtu, ktorá by mala byť prikázaná v zmysle ust. § 94 a nasl. Ex. poriadku) a preto nesprávne vyhodnotil premlčanie žalovaného nároku, keď podľa žalovanej bola žaloba doručená súdu po uplynutí 3 - ročnej objektívnej a 2 - ročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1, 2 Obč. zák. Žalovaná mala za to, že predmetnú vec nemožno posúdiť podľa Obchodného zákonníka, pretože sa nejedná o obchodnoprávny vzťah. Zároveň žalovaná namietala, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že žalobca ako súdny exekútor sám porušil ust. § 96 ods. 4 Ex. poriadku tým, že do 14 dní odo dňa doručenia rozhodnutia súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii nevydal exekučný príkaz ani príkaz na odblokovanie účtu povinného a až následne 20.02.2007 doručil žalovanej exekučný príkaz, v ktorom jej prikázal, aby z bankového účtu povinného odpísala pohľadávku v celkovej výške 155.560,- Sk, t. j. v sume nižšej než bol aktuálny stav na účte, pričom žalovaná v deň doručenia exekučného príkazu a v súlade s exekučným príkazom vykonala úhradu v prospech účtov v exekučnom príkaze uvedených a preto ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Súd prvej inštancie sa teda vôbec nezaoberal tým, či škoda bola spôsobená zavinením exekútora, resp. aj jeho zavinením. Mala za to, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovení Ex. poriadku (§ 96 ods. 4) a toto porušenie zákonných povinností malo príčinnú súvislosť so vznikom škody. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná nebola účastníkom predmetného exekučného konania a ani nemohla mať vedomosť o celkovom stave vymáhania predmetu exekúcie, ako i vzhľadom na čas, ktorý od vydania príkazu na začatie exekúcie (26.01.2006) do vydania exekučného príkazu (20.02.2007) uplynul, žalovaná vychádzala z toho, že splnením úhrad podľa exekučného príkazu dôjde k vymoženiu celého predmetu exekúcie.

15. Odvolací súd sa tak v prvom rade musel zaoberať vnesenou námietkou premlčania (viď závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 M Obdo 1/2007 z 27. augusta 2008, stanovisko senátu NS ČSSR z 26. apríla 1983, sp. zn. Sc 2/83, R 29/1983), ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko podľa jeho názoru „žalovanej vznikla povinnosť dňa 10.06.2008 zrealizovať exekučný príkaz, odpísať pohľadávku a jej príslušenstvo z účtu povinného a túto pripísať na účet žalobcu, k čomu však nedošlo a porušením práve tejto povinnosti vznikla žalobcovi škoda, ktorej náhradu si uplatnil v

zákonom stanovenej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na to, že nárok žalobcu by nebol premlčaný ani v prípade, ak by sa premlčanie posudzovalo podľa Občianskeho zákonníka. Ku škode došlo dňa 10.06.2008, pričom žaloba bola súdu prvej inštancie doručená pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby a to dňa 08.06.2011, pričom je súčasne zachovaná aj dvojročná subjektívna premlčacia doba, keď žalobca sa dozvedel, že na jeho strane došlo k vzniku škody a kto za ňu zodpovedá, až doručením výpisu z predmetného účtu povinného listom z 21.09.2009“.

16. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že so zreteľom ako a čím žalobca vymedzil skutkový rámec, z ktorého vyvodzoval svoj nárok na zaplatenie požadovanej sumy, bolo treba zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje návrhom uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca pre uplatnenie nároku na zaplatenie spornej sumy považoval za rozhodujúcu skutočnosť, že banka v exekučnom konaní porušila povinnosti vyplývajúce pre ňu z Ex. poriadku tým, že napriek doručeniu príkazu na začatie exekúcie príkázaním pohľadávky z účtu v banke umožnila povinnému vykonávať obraty z účtu, čím znemožnila úhradu vymáhanej pohľadávky vrátane odmeny exekútora v takej výške, aká by mu prislúchala, ak by k tomuto porušeniu zo strany banky nedošlo (tzv. ušlý zisk). Preto na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku bolo treba ustáliť, či išlo o vzťah vyplývajúci zo súkromného práva, alebo o verejnoprávny vzťah.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6 M Cdo 4/2011 sa zaoberal otázkou postavenia súdneho exekútora, keď konštatoval, že „občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (pozri § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov. Práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy, vznikajú na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne. Exekútor je v zmysle § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len „exekučná činnosť“). Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní. Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom (viď vyššie) vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci deľby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Najvyšší súd poznamenáva, že ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 (kedy nadobudla účinnosť jeho novela vykonaná zákonom č. 341/2005 Z. z.) výslovne uvádza, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. V danom prípade išlo o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Tento právny vzťah sa vyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor) vystupoval voči druhému účastníkovi (oprávnenému) ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne zakladať práva alebo povinnosti (v tejto súvislosti viď napr. ustanovenie § 197 ods. 2 v spojení s § 31 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorých exekútor môže požadovať od oprávneného primeraný preddavok na odmenu a na náhradu hotových výdavkov a môže odmietnuť vykonať požadovaný právny úkon, ak žiadateľ nezloží primeraný preddavok a ak v lehote určenej exekútorom oprávnený nezloží preddavok, na návrh exekútora môže súd exekúciu zastaviť). Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania s týmito znakmi nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah. Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ tým, že súdny exekútor po zastavení exekučného konania oprávnenému nevyúčtoval, ani nevrátil preddavky na odmenu a náhradu jeho hotových výdavkov, ktoré oprávnený zaplatil, hoci ho žalobca na ich vrátenie vyzval.

Aj ústavný súd vo svojom náleze z 13. februára 2013, č. k. II. ÚS 165/2012-45 venoval pozornosť problematike postavenia súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti, keď vyslovil, že „Už vo svojom náleze sp. zn. PL. ÚS 49/03 uviedol, že právne postavenie exekútora je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci, a z tohto dôvodu sa naňho vzťahujú iné kritériá než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu) moc (súdnu moc). Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu. Z toho vyplýva aj to, že jeho právne postavenie, práva a povinnosti a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v rozsahu ustanovenom zákonom (čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 ústavy). Toto postavenie exekútora potvrdzuje aj § 3 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1 písm. a) bodom 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z týchto ustanovení vyplýva, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom (PL. ÚS 49/03).

Ako výnimku z vyššie uvedeného, potom ústavný súd akceptoval použitie ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak iba na vzťahy ohľadne rozhodovania o trovách súdneho exekútora. V tomto smere konštatoval, že „vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, prevažuje aspekt jeho postavenia (súdneho exekútora) ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté (II. ÚS 4/2012). Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08), a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku (IV. ÚS 236/08). Ústavný súd preto vo svojej rozhodovacej činnosti meritórne posudzuje namietané porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 417/08, II. ÚS 475/2010, IV. ÚS 236/08, IV. ÚS 38/08, III. ÚS 269/08).

Ako nositeľ základných práv a slobôd a osoba vykonávajúca slobodné podnikanie však v tejto pozícii nemôže byť súdny exekútor zároveň v postavení nositeľa štátnej moci, a preto sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou krajského súdu o tom, že v štádiu exekučného konania, keď exekučný súd autoritatívne rozhodoval o trovách exekučného konania, a teda aj o odmene exekútora, vystupoval exekútor voči sťažovateľke ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. V tomto štádiu konania má aj súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd.

Ústavný súd nespochybňuje svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z nálezu sp. zn. PL. ÚS 49/03, v zmysle ktorých sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a aplikuje sa naň právny režim zákona č. 514/2003 Z. z.. V posudzovanom prípade je však potrebné odlíšiť náhradu škody od bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ si v konaní pred všeobecným súdom (z titulu bezdôvodného obohatenia) vymáhal vrátenie sumy trov exekúcie pozostávajúcej najmä z odmeny súdneho exekútora a DPH, ktorú súdnemu exekútorovi zaplatil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené ako nezákonné nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 207/2010.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3810/2007 konštatuje, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. V zmysle tohto rozhodnutia: „Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením.“

V rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv zo strany súdnej moci môže byť aj príliš formalistický výklad práva, čo môže mať za následok porušenie ústavných princípov práva na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 497/2011). V záujme poskytovania materiálnej ochrany práv je podľa ústavného súdu potrebné posudzovať postavenie súdneho exekútora v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie alebo odmene súdneho exekútora odlišne od jeho postavenia vykonávateľa verejnej

moci, ktoré má pri realizácii úkonov exekučného konania. V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku a v posudzovanom prípade je platcom DPH. Čo sa týka odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je podľa ústavného súdu nesprávny a nelogický. Ústavný súd konštatuje, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené, t. j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet, a právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené.

V posudzovanom prípade dospel konajúci krajský súd k právnenému záveru o nemožnosti vymáhania sumy predstavujúcej trovy exekúcie voči súdnemu exekútorovi v časti exekučného konania, v ktorom má súdny exekútor postavenie účastníka konania. Toto postavenie mu priznáva právna úprava aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je súdny exekútor v tejto časti konania nositeľom základných práv a slobôd. Pokiaľ by ústavný súd pripustil správnosť argumentácie krajského súdu, že súdny exekútor nemôže byť subjektom zodpovedným z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným je vzťahom verejnoprávnym, potom by bolo nutné dospieť aj k záveru, že práve z titulu tohto verejnoprávného vzťahu by sa do bezdôvodného obohatenia nemohol dostať ani povinný ako účastník tohto verejnoprávného vzťahu. Navyše by tento výklad právnej normy poskytoval súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne zneužívanie svojho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho bezdôvodné obohatenie prevezme štát, a to vo forme zodpovednosti za škodu. Tieto závery krajského súdu považuje ústavný súd za arbitrárne a nezodpovedajúce zásade materiálnej ochrany základných práv“.

17. Z vyššie uvedených záverov potom vyplýva, že právny vzťah súdneho exekútora (pri výkone jeho exekučnej činnosti, keď vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci) a účastníka exekučného konania nemožno považovať za súkromnoprávny vzťah, a preto na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť ani k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, s výnimkou rozhodovania o trovách konania, kedy prevažuje aspekt postavenia súdneho exekútora, ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania, kedy je v tomto smere súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd (čo je i práve posudzovaný prípad). Možno preto uzavrieť, že v danej veci vzťah žalobcu (výlučne z pozície legitímneho očakávania svojej odmeny, ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie na účely vytvárania zisku, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania, a kedy je v tomto smere nositeľom základných práv a slobôd) k žalovanej, ktorá nespochybniteľne porušila svoju zákonnú povinnosť, a ktorej jedným z dôsledkov tohto protiprávného konania je aj škoda vzniknutá exekútorovi v podobe ušlého zisku, možno potom označiť za vzťah súkromnoprávny.

18. Pokiaľ následne išlo o posúdenie toho, či išlo o vzťah obchodnoprávny alebo občianskoprávny (čo malo potom nepochybne dopad i na posúdenie samotného premlčania, najmä pokiaľ išlo o plynutie a dĺžku premlčacej lehoty), odvolací súd poukazuje na to, že súdny exekútor vykonáva svoju činnosť (pokiaľ ide o jeho nárok na odmenu) ako slobodné povolanie. V zákone (exekučnom poriadku) sú obsiahnuté aj ďalšie prvky, z ktorých možno vyvodiť, že exekútor vykonáva svoju činnosť aj ako slobodné právnické povolanie (výber exekútora je zverený oprávnenému, odmena exekútora je priamo úmerná jeho procesnej aktivite a pod.). Aj podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty je súdny exekútor zdaniteľnou osobou, pretože vykonáva nezávisle ekonomickú činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem, a vykonáva ju ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov. Činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej, publicistickej a športovej činnosti (§ 4 EP). Podľa § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, podnikateľom je: a) osoba zapísaná v obchodnom registri, b) osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, c) osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov, d) fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

Odvolaací súd mal za to, že v danom spore bolo potom potrebné premlčanie uplatneného nároku na náhradu škody posudzovať výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 106 OZ), nakoľko napriek tomu, že exekútor má (pokiaľ ide o jeho nárok na odmenu) vždy ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania, jeho činnosť nie je v pravom zmysle podnikaním v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Ako už bolo uvedené, exekútor vykonáva svoju činnosť (pokiaľ ide o jeho nárok na odmenu) ako slobodné povolanie podľa osobitného predpisu (zákon č. 233/1995 Z. z.), no i napriek tomu ho nemožno považovať za podnikateľa podľa §2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka. Osoby, ktoré podnikajú na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov (§ 2 ods. 2 písm. c/ Obchodného zákonníka), sa do obchodného registra nezapisujú a ich oprávnenie podnikateľ sa opiera o osobitný predpis. Ide o taký druh podnikania, ktoré v zmysle § 3 živnostenského zákona nie je živnosťou, a preto sa naň živnostenský zákon nevzťahuje. Patria sem napríklad advokáti, daňoví poradcovia a audítori, architekti, stavební inžinieri, patentoví zástupcovia a iní, ktorí sú v pôsobnosti profesijných komôr. Súdny exekútor má však v tomto smere osobitné postavenie, nakoľko ide o osobu štátom splnomocnenú na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí a teda pri nej štát zákonom preniesol časť svojich mocenských oprávnení (oprávnenia na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí), ktoré inak prislúchajú všeobecným súdom (prenesenie časti kompetencií zo štátu na tieto osoby je zvýraznené aj tým, že exekútorovi sa priznalo postavenie verejného činiteľa). Súdny exekútor (hoci ide o slobodné povolanie) teda neposkytuje svoje služby tak ako napr. advokát, daňový poradca a audítor, architekt, stavebný inžinier, patentový zástupca a pod. (ako súkromný podnikateľský subjekt), ale svoje služby vykonáva ako splnomocnenec štátu, na ktorého tento zákonom preniesol časť svojich mocenských oprávnení. Preto v danej veci zodpovednostný vzťah medzi exekútorom (žalobcom) a bankou (žalovanou) vo veci uplatnenej náhrady škody bol vzťahom nielen súkromnoprávnym, ale zároveň vzťahom občianskoprávnym. Z týchto dôvodov bolo potrebné na premlčanie uplatneného nároku aplikovať ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka. Napokon prípadná aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní by ani nebola v prospech žalovanej, vzhľadom na 4 ročnú premlčaciu lehotu.

19. Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Pri premlčaní práva na náhradu škody je teda ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho: a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčísliť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním; b) vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto prvkoch (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o nich) a len vtedy začne poškodenému plynúť subjektívna premlčacia doba. Právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za tri roky, ak ide o škodu spôsobenú z nedbanlivosti alebo o škodu, za ktorú sa zodpovedá objektívne, a za desať rokov, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V týchto prípadoch objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t. j. od škodnej udalosti.

20. Pojem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“ zahŕňa nielen protiprávny úkon či právne kvalifikovanú udalosť, ktoré viedli k vzniku škody, ale aj vznik škody samej. Z hľadiska ustanovenia § 106 ods. 2 OZ totiž nemožno udalosť, z ktorej škoda vznikla, stotožňovať len so škodovou udalosťou, keďže v takom prípade by objektívna premlčacia doba mohla začať plynúť skôr, než ku škode na majetku vôbec došlo, prípadne škoda by mohla vzniknúť až po uplynutí objektívnej premlčacej doby alebo by nemusela vzniknúť vôbec. Ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2017, sp. zn. 5 Cdo 195/2015).

Ústavný i dovolací súd potom v danej veci zhodne skonštatovali, že „v okolnostiach prípadu (tzn. zvolený spôsob vykonania exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného v banke) je prvým a základným predpokladom úspechu zabezpečenie reálneho majetku povinného (to je kľúčovou úlohou, zodpovednosťou a „zásluhou“ exekútora) a druhým skutočnosť, že konanie dospeje do štádia vydania a doručenia exekučného príkazu banke (tu vie exekútor ovplyvniť len časť predpokladov - svoj správny úradný postup). Ak sú tieto predpoklady splnené, exekútor má legitímne očakávanie úspechu v konaní, a teda aj legitímne očakávanie prijatia svojej odmeny. V danej veci žalovaná potom nespochybniteľne porušila svoju zákonnú povinnosť a jedným z dôsledkov tohto protiprávneho konania je aj škoda vzniknutá exekútorovi v podobe ušlého zisku, pretože jeho očakávanie prírastku majetku bolo v danom prípade legitímne. Uvedené potom znamená, že žalobca najneskôr vydaním a doručením exekučného príkazu (v danom prípade dňa 10.6.2008) mohol legitímne očakávať vznik svojej odmeny za výkon exekučnej činnosti, a preto v danej veci žalobcovi vznikla škoda v podobe ušlého zisku až týmto okamihom, ktorý potom treba považovať i za okamih začatia plynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Až týmto okamihom (dňom 10.6.2008) došlo u žalobcu k vzniku samotnej škody v podobe ušlého zisku ako straty konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia svojho majetku. Ako už bolo uvedené vyššie, pojem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“ (a od ktorej plynie objektívna 3 ročná premlčacia doba) zahŕňa nielen protiprávny úkon či právne kvalifikovanú udalosť, ktoré viedli k vzniku škody, ale aj vznik škody samej. Vzhľadom k tomu v danej veci začala 3 ročná premlčacia doba plynúť dňom 10.6.2008 a táto uplynula dňom 10.6.2011. Nakoľko žaloba bola na súd doručená dňa 8.6.2011, táto bola z pohľadu plynutia objektívnej premlčacej lehoty uplatnená včas. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa až 28.9.2009 dozvedel o vzniku škody (i o tom kto za ňu zodpovedá), kedy mu na jeho žiadosť žalovaná oznámila vedenie účtu povinného a v prílohe listu mu zaslala aj výpis z účtu o obratoch na ňom za obdobie od 26.01.2006 do 29.02.2008 (až týmto okamihom sa žalobca skutočne dozvedel, že jeho legitímne očakávanie prijatia odmeny, ktoré nastalo 10.6.2008, sa neuskutočnil). Dvojročná subjektívna premlčacia doba tak žalobcovi začala plynúť 28.9.2009 a uplynula by (nebyť skoršieho uplynutia objektívnej premlčacej doby dňom 10.6.2011) dňom 28.9.2011. S poukazom na okamih doručenia žaloby súdu, žalobca svoj nárok uplatnil včas aj v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Z uvedených dôvodov sa potom odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca svoj nárok uplatnil včas a preto odvolací súd v tomto smere vyhodnotil jeho odvolaciu argumentáciu ako nedôvodnú.

Odvolací súd len okrajovo dodáva, že plynutie objektívnej premlčacej doby odvíjajúcej sa od porušenia právnej povinnosti žalovanej dňa 20.02.2007, t. j. v deň, keď žalovaná ako banka umožnila disponovať povinnému ako majiteľovi účtu s prostriedkami na účte, prípadne dňa 11.04.2007, kedy bol uskutočnený hotovostný výber vo výške 300.000,- Sk a jednorazový príkaz vo výške 950.000,- Sk (ako tvrdí žalovaná) neobstojí, nakoľko ako už bolo uvedené vyššie, pojem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“ (a ktorá je rozhodná pre začiatok jej plynutia) zahŕňa nielen protiprávny úkon či právne kvalifikovanú udalosť, ktoré viedli k vzniku škody, ale aj vznik škody samej (pričom táto vznikla až 10.6.2008). Škoda v podobe ušlého zisku teda v prípade žalobcu nevznikla samotným porušením povinnosti žalovanej dňa 20.02.2007, príp. hotovostnými výbermi povinného dňa 11.4.2007 (týmto okamihom mohla vzniknúť len škoda nanajvýš oprávnenému, keďže v tomto okamihu už nebolo možné vymôcť jeho pohľadávku pre nedostatok finančných prostriedkov na účte), ale až 10.6.2008, t. j. okamihom straty legitímneho očakávania žalobcu prijatia svojej odmeny za výkon exekučnej činnosti (pred týmto okamihom by žalobcovi nevzniklo legitímne očakávanie prijatia svojej odmeny).

21. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že škoda bola spôsobená aj zavinením exekútora. Žalovaná v tomto smere potom argumentovala, že „žalobca ako súdny exekútor sám porušil ust. § 96 ods. 4 Ex. poriadku tým, že do 14 dní odo dňa doručenia rozhodnutia súdu o zamietnutí námietok proti exekúcii nevydal exekučný príkaz ani príkaz na odblokovanie účtu povinného a až následne 20.02.2007 doručil žalovanej exekučný príkaz, v ktorom jej prikázal, aby z bankového účtu povinného odpísala pohľadávku v celkovej výške 155.560,- Sk, t. j. v sume nižšej než bol aktuálny stav na účte, pričom žalovaná v deň doručenia exekučného príkazu a v súlade s exekučným príkazom vykonala úhradu v prospech účtov v exekučnom príkaze uvedených a preto ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; (a teda, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že škoda bola spôsobená aj zavinením exekútora, pričom toto porušenie zákonných povinností exekútorom malo príčinnú súvislosť so vznikom škody)“.

Podľa § 94 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2011, exekúcia príkazom pohľadávky z účtu v banke sa vykoná jej odpísaním z účtu do výšky prisúdenej pohľadávky a jej príslušenstva.

Podľa § 95 ods. 1, 2, 3 tohto Exekučného poriadku, exekútor poverený vykonaním exekúcie

a) prikáže banke, ktorá vedie účet povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke (ďalej len "príkaz na začatie exekúcie") zablokovala sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného s výnimkou plnenia za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie bezhotovostným prevodom na účet určený exekútorom,

b) upovedomí o začatí exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke oprávneného a povinného a zakáže povinnému, aby po tom, keď sa mu doručí upovedomenie o začatí exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva s výnimkou nakladania s prostriedkami na účte len za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie banke do vlastných rúk. V príkaze označí účet, na ktorý môže povinný plniť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

Povinný stráca dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. To neplatí, ak chce povinný uspokojiť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

Podľa § 96 ods. 1 tohto Exekučného poriadku, exekútor vydá exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke) do 14 dní po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii alebo po tom, keď mu bolo doručené rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa námietky zamietli (§ 50).

Podľa § 96 ods. 2 tohto Exekučného poriadku, exekučný príkaz sa doručí oprávnenému, povinnému a banke. Povinnému a banke sa doručí do vlastných rúk.

Podľa § 96 ods. 3 tohto Exekučného poriadku, banka je povinná po doručení exekučného príkazu vyplatiť pohľadávku a jej príslušenstvo oprávnenému; ak sa oprávnený s exekútorom písomne nedohodol inak.

Podľa § 96 ods. 4 tohto Exekučného poriadku, ak exekútor nevydá exekučný príkaz v lehote uvedenej v odseku 1, je povinný vydať príkaz na odblokovanie účtu povinného. Exekútor môže vydať príkaz na odblokovanie účtu povinného aj z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvod, pre ktorý došlo k odblokovaniu účtu, musí exekútor uviesť v príkaze na odblokovanie účtu. Príkaz na odblokovanie účtu sa doručí banke do vlastných rúk.

Podľa § 98 tohto Exekučného poriadku, príkaz na začatie exekúcie a exekučný príkaz sa vzťahujú aj na sumy, ktoré dôjdu na účty povinného po tom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie.

22. Nakoľko od doručenia príkazu na začatie exekúcie (na podklade ktorého je banka povinná len zablokovať sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva na účte povinného) až do doručenia exekučného príkazu (samotného príkazu na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke) môže uplynúť dlhý čas, počas ktorého spravidla dochádzajú na účet povinného peniaze a tie možno exekvovať až do výšky vymáhaného nároku a jeho príslušenstva bez zreteľa na sumu, ktorá sa nachádzala na účte povinného v deň doručenia príkazu na začatie exekúcie, povinnosť banky ustanovená v § 95 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku (t. j. blokácia sumy vo výške pohľadávky a jej príslušenstva) trvá až do doručenia exekučného príkazu, pričom z § 98 EP vyplýva, že trvá aj po doručení tohto príkazu na vykonanie exekúcie.

Účelom exekučného konania, a teda aj exekúcie príkazom pohľadávky z účtu povinného v banke, je, aby exekúcia po doručení príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu, ktoré znamenajú účinné začatie vykonávania exekúcie (povinný má účet v banke, ktorej sa doručil príkaz na začatie exekúcie), plynule pokračovala až do okamihu úplného uspokojenia oprávneného. Zákonnému postupu nesmie

brániť to, že v deň doručenia príkazu na začatie exekúcie nie je na účte povinného dostatok prostriedkov na úplné uspokojenie vymáhaného nároku. Účinky príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu sa preto ex lege rozšírili aj na sumy, ktoré dôjdu na účet povinného po doručení procesného úkonu exekútora znamenajúceho začatie exekúcie, až do výšky vymáhaného nároku a jeho príslušenstva. Ak exekútor nevydá exekučný príkaz, v lehote siedmich dní musí vydať príkaz na odblokovanie účtu povinného, inak zodpovedá za škodu, ktorú by tým spôsobil (§ 33), podľa všeobecných predpisov.

Odvolačí súd má za to, že žalovaná potom, čo jej bol doručенý príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke (dňa 26.1.2006), bola povinná zablokovat' sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva na účte povinného (§ 95. ods. 1 písm. a/ EP), pričom týmto dňom povinný súčasne stratil právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva, s tým, že táto blokácia mala trvať minimálne až do doručenia exekučného príkazu (§ 96 ods. 3 EP), a to bez ohľadu na to, či exekútor tento príkaz vydal v lehote podľa § 96 ods. 1 EP. Nedodržanie tejto lehoty (resp. nevydanie príkazu na odblokovanie účtu povinného v tejto lehote) má potom za následok iba zodpovednosť exekútora za prípadnú škodu, ktorú by tým spôsobil (§ 33 EP), a to podľa všeobecných predpisov, avšak najmä vo vzťahu k povinnému (príp. oprávnenému). Nevydaním exekučného príkazu alebo príkazu na odblokovanie účtu exekútorom v zákonnej lehote však nemožno ospravedlňovať konanie banky, ktorá umožnila povinnému vyberať peňažné prostriedky zo svojich účtov. Inými slovami, banka bola povinná (minimálne v období od doručenia príkazu na začatie exekúcie - 26.1.2006 do doručenia exekučného príkazu 10.6.2008) blokovat' na účte povinného peňažnú sumu vo výške vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva. V danej veci však žalovaná ešte pred doručením exekučného príkazu (avšak už po doručení príkazu na začatie exekúcie) umožnila povinnému vyberať z účtu peňažné prostriedky v takom rozsahu, že došlo k zmareniu vymoženiu pohľadávky (dňa 26.01.2006 bol na účte zostatok ešte 47.650,62 Eur a dňa 29.02.2008 už len zostatok -19,14 Eur). Možno potom uzavrieť, že ak by banka v danom období povinnému neumožnila vyberať z účtu peňažné prostriedky, exekúcia by skončila vymožením pohľadávky a jej príslušenstva. Na uvedené potom nemalo vplyv, že žalobca v lehote podľa § 96 ods. 4 EP nevydal exekučný príkaz alebo príkaz na odblokovanie účtu povinného (uvedené by zakladalo len prípadný nárok na náhradu škody avšak vo vzťahu k povinnému príp. oprávnenému). Odvolačí súd mal teda za to, že k žalovanej škode (v podobe ušlého zisku) došlo výlučným protiprávnym konaním žalovanej (a teda bez súčasného spoluzavinenia žalobcu).

23. Odvolačí súd súčasne dáva žalovanej do pozornosti, že príkaz na začatie exekúcie z 24.1.2006 (doručený žalovanej 26.1.2006) znel na povinnosť zablokovat' povinnému na účte sumu až do výšky 4.800.333,32 Sk/159.341,87 Eur (vymáhaná suma 3.724.817,20 Sk s prísl. + trovy 128.133,12 Sk + 500 Sk poplatok + trovy exekúcie 946.883 Sk). Banka bola teda povinná blokovat' na účte povinného peňažné prostriedky až do sumy 4.800.333,32 Sk/159.341,87 Eur, pričom podľa § 98 Exekučného poriadku platilo, že príkaz na začatie exekúcie a exekučný príkaz sa vzťahujú aj na sumy, ktoré dôjdu na účty povinného po tom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie. Ak bol potom aj banke doručенý (v poradí prvý) exekučný príkaz (dňa 20.2.2007) znejúci na vyplatenie sumy 155.560,- Sk/5.163,65 eur, muselo jej byť zrejmé, že nejde o konečnú vymáhanú sumu (ale len o jej minimálnu časť), resp. si musela byť vedomá doručenia ďalšieho exekučného príkazu na vymoženie zvyšnej sumy, keďže už samotný príkaz na blokáciu (príkaz na začatie exekúcie) znel až na sumu 4.800.333,32 Sk/159.341,87 eur. Neobstojí potom tvrdenie žalovanej, že „...S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná nebola účastníkom predmetného exekučného konania a ani nemohla mať vedomosť o celkovom stave vymáhania predmetu exekúcie, ako i vzhľadom na čas, ktorý od vydania príkazu na začatie exekúcie (26.01.2006) do vydania prvého exekučného príkazu (20.02.2007) uplynul, žalovaná vychádzala z toho, že splnením úhrad podľa exekučného príkazu dôjde k vymoženiu celého predmetu exekúcie. Taktiež samotná skutočnosť, že celková suma na predmetnom bankovom účte povinného v čase doručenia exekučného príkazu bola niekoľkonásobne vyššia než suma, na ktorej vyplatenie exekučný príkaz znel, viedla žalovanú k predpokladu o plnej vymožitelnosti predmetu exekúcie. V takomto prípade žalovaná po splnení exekučného príkazu ani nemala inú možnosť ako umožniť povinnému nakladať so zvyškom prostriedkov na jeho bankovom účte“. Ako už bolo uvedené, žalovaná nemohla mať splnením prvého exekučného príkazu znejúceho len na sumu 155.560,- Sk/5.163,65 eur za to, že jeho splnením došlo k vymoženiu celého predmetu exekúcie, keďže z príkazu na začatie exekúcie jej bola zrejmá výška vymáhaného dlhu, pričom v tomto smere (od doručenia tohto príkazu na začatie exekúcie) nenastala žiadna zmena, t. j. že by jej žalobca medzičasom oznámil, že blokácia sa má zúžiť na nižšiu sumu vymáhanej pohľadávky. Navyše žalovaná si mohla túto skutočnosť kedykoľvek u žalobcu overiť (a teda ak mala pochybnosť, či vykonaním exekučného príkazu na sumu 155.560,- Sk/5.163,65 eur došlo k

vymoženiu celého dlhu, resp. či tým odpadla jej povinnosť ďalej blokovať peňažné prostriedky povinného na jeho účte, mohla si uvedenú skutočnosť kedykoľvek preveriť u žalobcu, neoprávňovalo ju to však umožniť povinnému vybrať všetky peňažné prostriedky z blokovaného účtu).

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

25. O trovách pôvodného odvolacieho (sp. zn. 6Co 727/2014), tohto odvolacieho a dovolacích konaní (sp. zn. 8Cdo 190/2018, 9Cdo 249/2021) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, (v konečnom závere) úspešnému v týchto konaniach, priznal ich náhradu voči žalovanej v celom rozsahu. O výške náhrady trov týchto konaní rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).